

BDP

T.B.M.M.
BARİŞ ve DEMOKRASİ PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Sayı: 3209
Tarih: 29.04.2012

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Türkiye genelinde ve özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerindeki yoğun bir şekilde yaşanan yoksul sayısını ve işsiz oranının sayısını azaltmak ve insan onuruna yakışır asgari geçim standartlarının üzerinde yaşamalarını sağlayabilmeleri için hangi politikaların uygulanacağını belirlemek amacıyla Anayasa'nın 98'inci İç Tüzüğü'nün 104'üncü ve 105'inci maddeleri gereğince Meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.

Hüsamettin ZENDERLİOĞLU

Bitlis Milletvekili

GEREKÇE

Yoksulluk ve işsizlikle mücadele, Devletin asli ve birincil görevleri arasındadır. Yoksul sayısı ve işsizlik sorunu, yıllardır çözmek yerine her geçen gün daha da sömürülen bir konu olmaktadır. Türkiye'nin yoksul sayısı ve işsizlik rakamları her geçen gün büyümektedir. Yoksul sayısı ve işsizlik sorunu çözülmek yerine, istismar edilmekte ve sorun üzerinden fayda sağlanmak istenerek adeta yoksulluk yönetilmektedir. Yoksullukla mücadele, Sivil Toplum Kuruluşları ile Yerel Yönetimler ve hayırseverlere bırakılarak soruna yönelik planlı ve samimi politikalar geliştirilememektedir. Her bir yurttaşın, kendilerine ve ailelerine saygın yaşam düzeyi sağlayacak bir gelir elde etmeleri esastır. Yoksulluk, genel anlamıyla, insanların temel ihtiyaçlarını karşılayamama durumu olarak tanımlanmaktadır. Yoksulluk sınırı tutarı, bir ailenin, insan onurunun gerektirdiği zorunlu ihtiyaçları karşılayabilmesi için yapması gereken harcama düzeyidir.

Hesaplanan "yoksulluk sınırı" tutarı ücret düzeyi olmayıp, haneye girmesi gereken gelir toplamını ifade etmektedir. Ancak ülkedeki milyonlarca ailenin hanesine girebilen toplam gelir tutarı yetersiz, çoğu zaman sadece tek ücret geliri olabilmektedir. Ücret gelirlerinin yetersizliği iktisaden dar ve sabit gelirli kesimlerin geçim koşullarının giderek ağırlaşmasına yol açmaktadır. Ülkedeki asgari ücret, en düşük memur ve emekli maaşları ile açlık ve yoksulluk sınırı tutarları kıyaslandığında çalışanların karşı karşıya kaldığı olumsuz geçim koşulları ortaya çıkmaktadır. Örneğin, asgari ücretli bir işçi, ailesi ile birlikte ancak 23 gün sağlıklı ve dengeli beslenebilmekte, insan onurunun gerektirdiği yaşama düzeyini ise sadece 7 gün için sağlayabilmektedir. Türkiye'nin ekonomik açıdan büyüdüğüne açıklamalar yapılmasına rağmen, Türkiye'nin refah seviyesi yerine, işsizlik ve yoksulluk rakamları artmaktadır. Ülke nüfusunun büyük çoğunluğunun değil asgari yaşam standartları seviyesinde olması, yoksulluk sınırının dahi altındaki meblağlara hayatına devam etmektedir. Gerçek işsizlik rakamları halktan saklanmaktadır.

Yine Türkiye'de işsizliğin en yoğun ve en fazla yaşandığı bölgeler Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgeleridir. 1990'lı yıllar boyunca topraklarından göçe zorlanan, yoksullaştırılan Kürtler, emek yoğun sektörlerin kayıt dışı, güvencesiz ve en ucuz iş gücü kaynağı olmaya da mahkûm edildiler. Aradan otuz yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen uygulamalar neredeyse hiç değişmemiştir. Doğu ve Güneydoğu illerinde yaşayan yurttaşlarımız geçim sıkıntısı, işsizlik, yokluk ve yoksullukla mücadele etmiş ve etmeye devam etmektedirler. Bu bölgelerde işsizliğin %30'un üzerine çıktığı açıklanmıştır. Resmi rakamların ifade ettiği yoksulluk rakamlarının gerçeği yansıtmadığı da bilinen bir gerçektir. Türkiye'de işsizliğin çözümüne yönelik politikalarının yetersiz kaldığı ve samimiyetten uzak olduğunu Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ve Sivil Toplum Kuruluşları verileri ispatlamaktadır. Açıklanan resmi işsizlik oranı %10,6 olarak açıklanmasına rağmen gerçek işsizlik oranının çok üstünde olduğu yapılan araştırmalar sonucu ortaya çıkmıştır. İş bulma umudu olmayan ve diğer nedenlerle üç aydır iş arama kanallarını kullanmayan, Gizli işsiz (eksik ya da yetersiz), mevsimlik işçiler dahil edildiği zaman genel işsizlik oranı %21.25 işsiz sayısı 6 milyon 304 bin civarında olduğu açıklanmıştır.

Türkiye genelinde ve özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerindeki yoğun bir şekilde yaşanan yoksul sayısını ve işsiz oranının sayısını azaltmak ve insan onuruna yakışır asgari geçim standartlarının üzerinde yaşamalarını sağlayabilmeleri için hangi politikaların uygulanacağını belirlemek amacıyla Anayasa'nın 98'inci İç Tüzüğü'nün 104'üncü ve 105'inci maddeleri gereğince Meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.

1. Pervin BULDAN
BDP Iğdır Milletvekili

2. İdris BALUKEN
BDP Bingöl Milletvekili

3. Sırrı SAKIK
BDP Muş Milletvekili

4. Murat BOZLAK
BDP Adana Milletvekili

5. Halil AKSOY
BDP Ağrı Milletvekili

6. Ayla AKAT ATA
BDP Batman Milletvekili

7. Hasip KAPLAN
BDP Şırnak Milletvekili

9. Emine AYNA
BDP Diyarbakır Milletvekili

10. Nursel AYDOĞAN
BDP Diyarbakır Milletvekili

11. Altan TAN
BDP Diyarbakır Milletvekili

12. Adil KURT
BDP Hakkari milletvekili

13. Esat CANAN
BDP Hakkari milletvekili

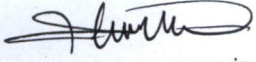
14. Sırrı Süreyya ÖNDER
BDP İstanbul Milletvekili

15. Sebahat TUNCEL
BDP İstanbul Milletvekili

16. Mülkiye BİRTANE
BDP Kars milletvekili

17. Erol DORA
BDP Mardin milletvekili

18. Ertuğrul KÜRKÇÜ
BDP Mersin Milletvekili

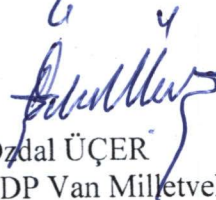
19. Demir ÇELİK
BDP Muş Milletvekili

21. Nazmi GÜR
BDP Van Milletvekili

20. İbrahim BİNİCİ
BDP Şanlıurfa Milletvekili

22. Özdal ÜÇER
BDP Van Milletvekili